

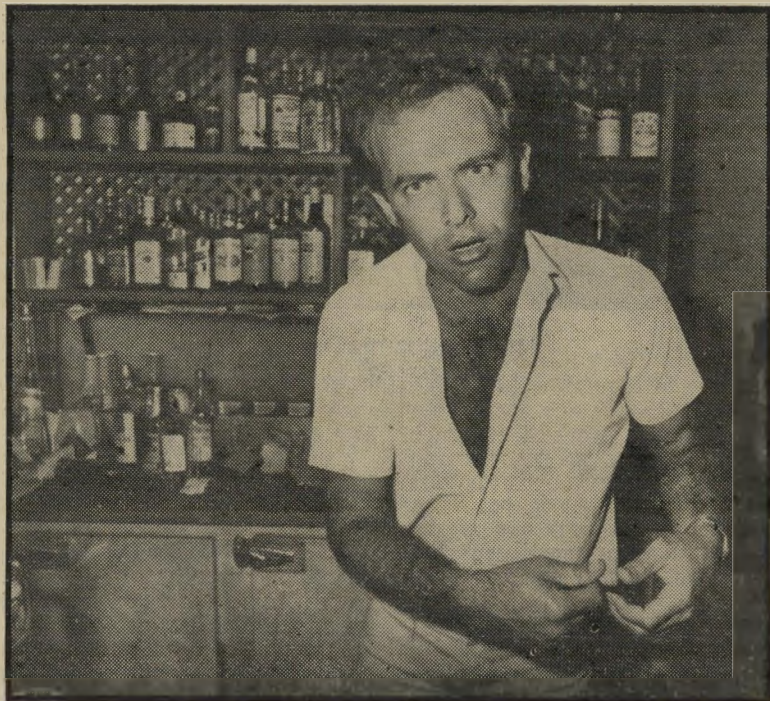
אילי-נוער מוטי פליישר (1970)
מתחת לתדמית הקשותה הסתתר איש רגיש

הייתי זמר מבצע, ולא איש יוצר, שכוך תב מילים ומנגינות לשיריו. כשמצאתי את עצמי עושה דברים רק בשביל הפרי נסה, החלטתי לחפש מהר מקור הכנסה אחר. פחות מתוח, יותר יציב, ולא מחייב אורח חיים צועני, שאני אישית לא בנוי לו."

את כל התקופה הזאת רואה מוטי כי חווייה שהתמול לו המזל לעבור. "אני הגעתי לזה במיקרה. התגייסתי ללהקה צבאית כי היספתי שירות צבאי מעניין, ומשם הדברים התגלגלו. כשאני רואה

שצברת. מהותך האמיתית לא מעניינת אותם. אתה גם אף פעם לא יודע מי החבר האמיתי שלך."

מוטי מזהה מהר מאוד את מיגבלות התעשייה, ומודה גם במיגבלותיו שלו:

בעניפאב פליישר

"עד היום שואלים אותי: למה הפסקת לשיר?"

מתי בן-אדם רוצה בהצלחה? כשהוא לא מגיע אליה

היום את האנשים במיקצוע, ויודע מה שהם עוברים, ליבי ניצבט. כי האמנים הטובים באמת, לא מתפרנסים מזה בכבוד.

"מתי בן-אדם רוצה הצלחה? כשהוא לא מגיע אליה. למולי, גיליתי מהר מאוד שאיני מתאים לג'ונגל הזה. אבל עד היום שואלים אותי אנשים: למה הפסקת לשיר? הרי אהבנו אותך! וזה כמו בן מחמיא לי מאוד." שוש מיימון

מכדי להשתלב בתעשייה האכזרית הזאת. כל מה שמצאתי שם לא תאם את עולם הערכים שגדלתי עליו. כומר רצה מוטי לשיר שירים שעושים משהו לאנשים, אבל הוא הפך לבית-חרושת לשלאגרים. "אילו יכולתי לעשות אמנות הייתי מת- פשר ונישאר במיקצוע. אבל מצאתי את עצמי מופיע בכל מיני מקומות, בתת- תנאים, שר שירים ביוזינה, כי זה מה

(המשך מעמוד 51)
פריש לחלוטין מהופעות. כיום הוא בעל פאב בצפון תל-אביב. מדי פעם מופיעים אמנים במועדון שהוא מנהל. אבל הפעם פליישר הוא מאחרי הקלעים. רק לפני פחות מעשר שנים היה מוטי פליישר, בן קיבוץ גיבעת-השלושה, כוכב להקת הנח"ל. שירים רבים שלו צעדו זמן רב במצעדי הפזמונים. ביניהם: בשימלה

כשאני נזכר בשמויזח האלה אני נתקף גועל. זהו ויקצוע מכאיב שאוכל את העוסקים בו

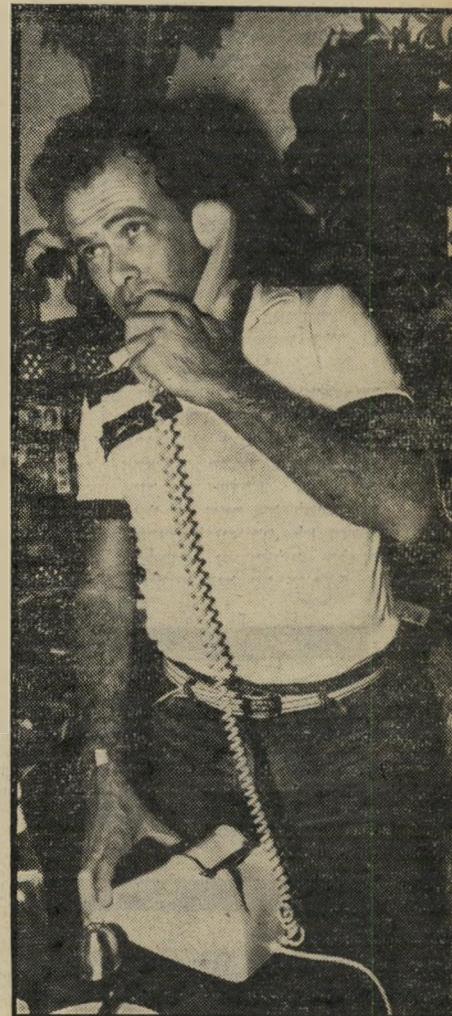
70 אחוז מהקהל רצה לשמוע. וכאן הבנתי שמתפספס משהו. כי יוזינה שרים ליוזינה. הבעיה היא שהשוק בארץ קטן מאוד, וכדי להישאר מבוקש אתה חייב להתפשר ולרדת לטעם הקהל."

גם מהאמרגנים הוא לא חוסך ביקורת: "הם שורפים אמנים. כל עוד האמן רץ בשוק ויכול להכניס להם כסף, הם סוחרים אותם. לא היתה להם מינימום מודעות לתנאי הופעה ולצרכיו של הזמר. היום זה אחרת. יש כבר אמרגנים שמביי גים שתאורה נכונה ומיקרופונים טובים, הם תנאי יסוד שבלעדיהם לא מתקיימת הופעה."

מוטי מספר שבין האמרגנים הוא נהר שב לומר בעייתי. "איך אני יכול לשיר את עופרה בתאורה של מיגרש כדורסל? הזמר הוא לא קוסם, פעם, בעתלית, נתנו לי להופיע עם מיקרופון של טייפ-צד ושני רמקולים של מכונית. זה היה ממש מחפיר. שרתי שני שירים והלכתי. ואחר כך עוד תבעו אותי למישפט! האמרגן בקושי ידע איפה זה עתלית, ומה הקהל רוצה. כששאלת אותו לפני ההופעה אם יש תאורה, הוא נגה: קח נייר צלופן וכסה בו איזה פרוו'קטור."

הפירסום הרב, הכסף, השירים המושי- מעים תכופות ברדיו והביקוש להופעות, אינם נחשבים להצלחה בעיניו. "אלה הם רק סממנים היצוניים. אבל נישמתי היתה ריקה. כך, בטח שנהייתי מן הפירסום, עד שזה התחיל להטריד אותי. אתה מתחיל לאבד פרטיות, ונתון לביקורת על כל צעד ושעל. אנשים מצפים ממך לדברים אחרים ממה שאתה באמת. מה שמעניין אותם זה הוזהר סביבך, התהילה, כביכול,

אדומה, החיים היפים, אבשלום, עופרה ועוד. כולם שלאגרים של תוכניות רבות. מוטי ניחן או בכל התכונות העושות כוכב — קול ערב, נוכחות בימתית, הר פעה גאה ושירים במיצעדים. פתיחה טר בה בשביל עוזב קיבוץ. במשך שלוש

אישי-עסקים פליישר (1981)
האמנים הטובים לא מתפרנסים בכבוד

שנים הופיע כומר. היה גם כוכב הג'אמבו, ובין היתר השתתף גם במסיבת יום- הולדת.

בגיל 24 נעלם מוטי פליישר מהבימה, כשהוא בשיא הצלחתו. הוא הפסיק לשיר והחליף מקצוע. מוטי מודה שכבן-קיבוץ הוא נמשך אל הוזהר שיש בעולם השאר ביונס. אבל מהר מאוד גילה ש"לא כל הנוצץ זהב. כשאני נזכר בשטויות האלה, אני נתקף גועל. זה מיקצוע מכאיב, ש- אוכל את העוסקים בו. על כל הפצעים האלה נותנים לך סוכריות, שבעצם ריקות מתוכן. המתח שאתה שרוי בו יכול לגי מור אותך."

לדבריו, בניגוד לתדמית הגברית הר קשוחה שהקריין, היה בעצם רגיש מדי